

— За него нито ме питахж. Спорѣдъ както разбрахъ, нашиятъ бей, подмислилъ ли го нѣкой, самъ ли се е сѣтилъ, но разузналъ по-добрѣ работата, та притурилъ въ писмото си, че въ вараняването на заптието не ме счита виновенъ. Види се, то самò да се признало, че лъже.

На Марка свѣтнх лицето отъ задоволение. Той вѣрваше, че дѣдовия Маноловъ синъ е гърмѣлъ, и се безпокояше за послѣдствията.

— Сега слава Богу, ти си свободенъ.

— Както видишъ. Но чакай, едно по-чудно нѣщо още, каза докторътъ, когато се озърнх и видѣ, че нѣма никой отъ домашнитѣ. Дава ми бай Николчо коня си, да се върнх — сжщий ми станж и поржчитель. Излазямъ изъ К. и току що дойдохъ при чифутскитѣ гробища, гледамъ, отъ кждѣ Балкана, идхтъ двама души, единътъ дяконъ Викентий, и ме вика да спрж. — Кждѣ така, господинъ Соколовъ? пита слиясаиъ и той, като ме вижда свободенъ. — Отивамъ си. Нѣма нищо. Той отваря такива очи ей. Разказвамъ му работата, и той ми се хвърля на вратътъ, и ме цалува, и ме стиска... — Какво е това, джанжмъ, отче Викентие? — Да ви запознаж съ господина... Бойча Огняновъ, и ми показва другаря си. Чакъ тогава се взрѣхъ въ него. Бре! Познахъ го! Той бѣше сжщия на когото дадохъ гарибалдейката си снощи!

— Какъ? Дѣдовиятъ Маноловъ синъ? извика неволно Марко.

— Какъ? Познавашъ ли го? попита учудено докторътъ.

Марко се съвзе. — Слѣдвай да видимъ, каза той развълненъ.

— Ржкувахме се, запознахме се. Той ми благодари за дрѣхата и съ отчаянъ гласъ иска извинение. — Нищо, господинъ Огняновъ, азъ никога се не каж кога сторж малко добро нѣкому. А вий кждѣ отивате? питамъ. — Господинъ Огняновъ идеше да търси васъ тука, отговори Викентий? — Мене? — Да, искаше да ви избави. — Да ме